

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.884 van 6 januari 2004
in de zaak A.125.133/XIV-11.197.**

In zake : 1) XXX,
 2) XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat I. FLACHET,
 kantoor houdende te 9040 GENT (SINT-AMANDSBERG),
 Halvemaanstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 22 maart 1961, en XXX, geboren op 15 december 1981, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 23 juli 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 januari 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 14 mei 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat K. DE PAEPE die, loco Advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. De verzoekende partijen dienen elk op 29 januari 2000 een regularisatie-aanvraag in op basis van artikel 2,4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet). De aanvraag van XXX heeft tevens betrekking op zijn echtgenote Alzbeta en zijn kinderen Etela, Alexander BADO en Magdalena.

1.2. De verzoekende partijen worden door de vierde kamer van de Regularisatiecommissie op 28 augustus 2001 gehoord, bijgestaan door hun advocaat. Ter zitting vragen de verzoekende partijen de uitbreiding van hun regularisatieaanvraag tot artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet.

1.3. Op 20 september 2001 verleent de vierde kamer van de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies betreffende de aanvragen van verzoekers. Deze adviezen bevatten de volgende overwegingen:

“(…)

De aanvraag is gebaseerd op artikel 2 - 4/ van de organieke wet en ter zitting wordt uitbreiding gevraagd naar de toepassing van artikel 2 - 2/;

Aangaande artikel 2 - 2/ dient vastgesteld dat aanvrager geen enkel element voorbrengt dat niet reeds onderzocht en beoordeeld werd in het kader van zijn asielaanvraag en hij de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst niet aantoonst;

Aangaande artikel 2 - 4/ dient vastgesteld dat aanvrager geen enkele van de voorwaarden van artikel 9 - 9/ vervult :

- hij is pas in België sinds 1998
 - hij heeft nooit wettig in het land verbleven
 - hij heeft een bevel gehad om het grondgebied te verlaten ;
- (…)”.

1.4. Op 29 januari 2002 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvragen tot regularisatie. Dit zijn de bestreden beslissingen. De beslissing met betrekking tot XXX, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“(…)

De 4^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, heeft mij een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie verstrekt, door u ingediend bij de Burgemeester te GENT, op 29 januari 2000 en dat het nummer 90002000012900951 draagt;

Overwegende dat u zich bij uw regularisatieverzoek beriep op criterium 2, 4/ van de wet van 22 december 1999, te weten dat u humanitaire redenen meent te kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land zou hebben ontwikkeld; op (de) zitting van 28 augustus 2001 van de genoemde 4^e Nederlandstalige Kamer werd aan u toegestaan dat uw regularisatieverzoek werd uitgebreid tot het criterium van artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999, te weten dat u om redenen onafhankelijk van uw wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar u vóór (uw) aankomst in België gewoonlijk verbleven heeft, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan u de nationaliteit heeft;

Overwegende dat het verzoek eveneens werd ingediend voor uw echtgenote Alzbeta, en uw kinderen Etela, Alexander BADO en Magdalena;

Overwegende dat bij het opstellen van deze beslissing het dossier gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconsulteerd;

Overwegende wat betreft artikel 2, 2/ stelt de 4^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie dat u geen enkel element voorbrengt dat niet reeds onderzocht en beoordeeld werd in het kader van uw asielaanvraag en u de onmogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst niet aantoonst; dat de Minister deze argumentatie tot de zijne neemt; dat uit het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet kan afgeleid worden dat u niet terug zou kunnen;

Overwegende dat volgens artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 (een) verzoeker die zich beroept op artikel 2, 4/ van dezelfde wet van 22 december 1999 dient aan te tonen dat zijn of haar aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat verzoeker wettig in België verbleven heeft en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat er sprake is van minderjarige kinderen die op het ogenblik van het regularisatieverzoek, te weten 29 januari 2000, de leeftijd hebben om naar school te gaan, en op 1 oktober 1999 in België verbleven;

Overwegende dat u derhalve dient aan te tonen dat op het ogenblik van de aanvraag uw aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan vijf jaar, - dat blijkt dat u op 22 augustus 1998 in België bent gearriveerd : dat u derhalve niet kan aantonen op het ogenblik van de aanvraag, te weten 29 januari 2000, meer dan vijf jaar in België te hebben verbleven;

Overwegende dat geen verklaring werd toegevoegd welke stelt dat u in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het land te verlaten; dat zelfs indien een dergelijke verklaring werd toegevoegd vaststaat dat u wel degelijk een dergelijk bevel heeft ontvangen, te weten de "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" van de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 1999 aan u betekend en door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staat(s)lozen bevestigd en aan u betekend op 23 september 1999; dat u hoe dan ook in onderhavige situatie vijf jaar in België dient te verblijven op het ogenblik van uw regularisatieverzoek;

Overwegende dat u op het ogenblik van de aanvraag, te weten op 29 januari 2000, geen wettig verblijf bezat in de zin van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999;

Overwegende derhalve dat u niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999;

(Aan)Gezien aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 niet voldaan is, is het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 niet van toepassing om uw verblijf te regulariseren;

Overwegende dat op basis van het voorgelegde admin(i)stratieve dossier en uit het dossier van de Dienst Vreemdelingen niet kan worden geconcludeerd dat u in januari 2000 humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen kon laten gelden;

Overwegende dat het feit dat uw dochter Alzbeta een kind van Belgische nationaliteit heeft (...) geen(zins (impliceert) dat dit in uw hoofde een recht zou doen ontstaan op wettig verblijf; dat dit in tegenstelling tot wat u raadsman stelt geen inbreuk betekent op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (aan)gezien uw dochter geen gezinskern vormde met u maar wel met de vader van haar kind; dat dit impliciet blijkt uit het feit dat er een afzonderlijke aanvraag werd ingediend; dat het u steeds vrij staat om een visum aan te vragen om het kind te bezoeken;

(...):”.

De beslissing met betrekking tot XXX, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“(…)

De 4^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, heeft mij een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie verstrekt, door u ingediend bij de Burgemeester te GENT, op 29 januari 2000 en dat het nummer 90002000012900952 draagt;

Overwegende dat u zich bij uw regularisatieverzoek beriep op criterium 2, 4/ van de wet van 22 december 1999, te weten dat u humanitaire redenen meent te kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land zou hebben ontwikkeld; op (de) zitting van 28 augustus 2001 van de genoemde 4^e Nederlandstalige Kamer werd aan u toegestaan dat uw regularisatieverzoek werd uitgebreid tot het criterium van artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999, te weten dat u om redenen onafhankelijk van uw wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar u vóór (uw) aankomst in België gewoonlijk verbleven heeft, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan u de nationaliteit heeft;

Overwegende dat bij het opstellen van deze beslissing het dossier gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconsulteerd;

Overwegende wat betreft artikel 2, 2/ stelt de 4^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie dat u geen enkel element voorbrengt dat niet reeds onderzocht en beoordeeld werd in het kader van uw asielaanvraag en u de onmogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst niet aantoonst; dat de Minister deze argumentatie tot de zijne neemt; dat uit het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet kan afgeleid worden dat u niet terug zou kunnen;

Overwegende dat volgens artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 (een) verzoeker die zich beroept op artikel 2, 4/ van dezelfde wet van 22 december 1999 dient aan te tonen dat zijn of haar aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor een gezin met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat verzoeker wettig in België verbleven heeft en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat verzoeker in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat u deel uitmaakt van het gezin XXX en dat uw vader XXX een afzonderlijke aanvraag indiende onder het nummer 90002000012900951 waar er sprake is van minderjarige kinderen die op het ogenblik van het regularisatieverzoek, te weten 29 januari 2000, de leeftijd hebben om naar school te gaan, en op 1 oktober 1999 in België verbleven; dat men deze vaststelling voor het dossier van uw vader ook laat gelden voor uw afzonderlijke aanvraag (aan)gezien u een meerderjarig inwonend gezinslid bent;

Overwegende dat u derhalve dient aan te tonen dat op het ogenblik van de aanvraag uw aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan vijf jaar, - dat blijkt dat u op 22 augustus 1998 in België bent gearriveerd : dat u derhalve niet kan aantonen op het ogenblik van de aanvraag, te weten 29 januari 2000, meer dan vijf jaar in België te hebben verbleven;

Overwegende dat geen verklaring werd toegevoegd welke stelt dat u in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen heeft om het land te verlaten; dat zelfs indien een dergelijke verklaring werd toegevoegd vaststaat dat u wel degelijk een dergelijk bevel heeft ontvangen, te weten de "Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" van de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 1999 aan u betekend en door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staat(s)lozen bevestigd en aan u betekend op 23 september 1999; dat u hoe dan ook in onderhavige situatie vijf jaar in België dient te verblijven op het ogenblik van uw regularisatieverzoek;

Overwegende dat u op het ogenblik van de aanvraag, te weten op 29 januari 2000, geen wettig verblijf bezat in de zin van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999;

Overwegende derhalve dat u niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999;

(Aan)Gezien aan de voorwaarden van artikel 9, 9/ van de wet van 22 december 1999 niet voldaan is, is het criterium van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 niet van toepassing om uw verblijf te regulariseren;

Overwegende dat op basis van het voorgelegde admin(i)stratieve dossier en uit het dossier van de Dienst Vreemdelingen niet kan worden geconcludeerd dat u in januari 2000 humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen kon laten gelden;

Overwegende dat het feit dat uw zus Alzbeta een kind van Belgische nationaliteit heeft (...) geen(s)zins (impliceert) dat dit in uw hoofde een recht zou doen ontstaan op wettig verblijf; dat dit in tegenstelling tot wat u(w) raadsman stelt geen inbreuk betekent op artikel 8 van het

Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (aan)gezien uw zus geen gezinskern vormde met u maar wel met de vader van haar kind; dat dit impliciet blijkt uit het feit dat er een afzonderlijke aanvraag werd ingediend; dat het u steeds vrij staat om een visum aan te vragen om het kind te bezoeken;
(...).”.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota onder 2 ("het recht"), meer bepaald onder 2.1 ("Betreffende de ontvankelijkheid") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelen die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoekers in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 2, 4/, en artikel 9, 9/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet); dat zij voorhouden dat zij aan het einde van hun juridische strijd ongeveer vijf jaar in België zullen hebben verbleven en dat een lang verblijf in België essentieel is in de wet; dat zij verder aanvoeren dat sociale bindingen en humanitaire redenen aanwezig zijn; dat zij tevens het motief van de bestreden beslissingen betwisten waarin wordt overwogen dat zij nooit wettig in het Rijk hebben verbleven; dat zij stellen dat zij tijdens de behandeling van hun asielaanvraag wel degelijk wettelijk in België hebben verbleven en dat zij na het indienen van hun regularisatieaanvraag binnen het toepassingsgebied van artikel 14 van de Regularisatiewet vielen; dat zij ten slotte opwerpen dat uit de parlementaire stukken blijkt dat, wanneer er sprake is van uitzonderlijke humanitaire banden in België, er kan worden afgeweken van de vereiste van een vijf jaar durend verblijf in het Rijk, wat in casu manifest het geval is;

Overwegende dat, om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet, uit de samenlezing van artikel 2, 4/, en artikel 9, 9/, van voormelde wet blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verbleef op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van

zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en dat er humanitaire redenen zijn voor regularisatie; dat de bestreden beslissingen op afdoende wijze zijn gemotiveerd indien blijkt dat de aanvragers aan één van deze voorwaarden niet voldoen; dat de aanwezigheid van meer dan vijf jaar (voor gezinnen met minderjarige kinderen, zoals in casu het geval is), vereist door artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet, evenals de aanwezigheid in het Rijk op 1 oktober 1999, een noodzakelijke voorwaarde is opdat de aanvraag zou kunnen worden onderzocht op basis van artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het ogenblik van hun regularisatieaanvraag op 29 januari 2000 nog geen twee jaar in België verbleven, vermits zij zijn binnengekomen in het Rijk op 22 augustus 1998; dat wat het argument van verzoekers met betrekking tot hun al dan niet wettig verblijf betreft, artikel 9, tweede lid, van de Regularisatiewet onder meer bepaalt dat het verblijf waartoe de kandidaat-vluchteling wordt toegelaten in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag, niet als een relevant wettig verblijf wordt beschouwd; dat wat het ingeroepen artikel 14 van de Regularisatiewet betreft, artikel 9, 9/, van diezelfde wet een bewijs van een wettig verblijf voorafgaand aan de regularisatieaanvraag vereist, zodat een verblijf in afwachting van een beslissing over de regularisatieaanvraag niet in aanmerking komt; dat verzoekers bovendien op 18 januari 1999 een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen; dat de artikelen 2, 4/, en 9, 9/, van de Regularisatiewet bijgevolg niet werden geschonden; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoekers in een tweede middel enerzijds de schending aanvoeren van artikel 2, 2/, en artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet en anderzijds van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en van de fundamentele Vrijheden (EVRM); dat zij aanvoeren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat Roma-zigeuners er slecht worden behandeld; dat verzoekers mensenrechtenrapporten van internationale instellingen en -organisaties aanhalen om hun grief te ondersteunen;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de bevoegde overheid de regularisatieaanvragen aan artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet heeft getoetst; dat ze tot het besluit is gekomen dat verzoekers geen element aanbrenge dat niet reeds werd onderzocht en beoordeeld in het kader van hun asielaanvragen, alsmede dat ze de onmogelijkheid van een terugkeer naar hun land van herkomst niet aantonen; dat artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet bovendien niet tot doel heeft de feiten en motieven die de aanvrager heeft aangevoerd om de status van vluchteling te bekomen, opnieuw te laten beoordelen door de Regularisatiecommissie en de Minister van Binnenlandse Zaken; dat de beoordeling van de status van vluchteling door de wetgever immers is toegewezen aan de in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalde administra-

tieve overheden en administratief rechtscollege; dat hieruit volgt dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet, onbevoegd zijn om de feiten of motieven aangevoerd tijdens de asielprocedure, opnieuw te beoordelen; dat de Commissie voor regularisatie en - in navolging - de Minister van Binnenlandse Zaken, artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet niet hebben geschonden door de motieven van verzoekers, aangevoerd naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag en waarvan niet wordt betwist dat ze dezelfde zijn als die ingeroepen in het kader van de inmiddels beëindigde asielprocedure, niet in aanmerking te nemen; dat de door verzoekers ingeroepen lijst van mensenrechtenrapporten hieraan niets afdoet; dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat de schending van die bepaling niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het tweede middel ongegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoekers in een derde middel de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht omdat in de bestreden beslissingen niet wordt ingegaan op de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden;

Overwegende dat, wat de formele motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat uit de bespreking van de vorige middelen blijkt dat de beslissingen gesteund zijn op pertinente en afdoende motieven die door verzoekers niet worden weerlegd; dat verzoekers overigens in hun derde middel niet verduidelijken wat zij bedoelen met “uitzonderlijke humanitaire omstandigheden” en waarom die in hun geval van toepassing zouden zijn; dat de bestreden beslissingen afdoende zijn gemotiveerd omdat zij steunen op het motief dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet; dat bijgevolg de motiveringsplicht niet werd geschonden; dat het derde middel ongegrond is;

3.4. Overwegende dat verzoekers in een vierde en vijfde middel samengenomen de schending aanvoeren van het gelijkheidsbeginsel, omdat talrijke personen die in dezelfde situatie verkeerden als zij toch werden geregulariseerd; dat zij daarnaast de schending van het fair play-beginsel inroepen; dat zij aanvoeren dat de overheid hun verblijfssituatie dient te regulariseren omdat de beslissingen over de regularisatieaanvraag niet werden genomen binnen een redelijke termijn;

Overwegende dat, wat de schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, verzoekers zich beperken tot vage en algemene beweringen die niet met concrete gegevens worden gestaafd; dat een dergelijke grief niet van aard is de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten; dat die motieven overigens pertinent en afdoende zijn, zoals blijkt uit de beantwoording van de vorige middelen; dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen het gevolg zijn van een individueel en specifiek onderzoek van de feiten en gegevens, eigen aan de zaak van verzoekers;

Overwegende dat verzoekers verder aanvoeren dat hun dossiers niet op een ernstige manier lijken behandeld te zijn door de Regularisatiecommissie, aangezien het advies betreffende XXX onjuiste informatie bevat betreffende zijn verwantschapsbanden; dat de onjuiste informatie in verband met de verwantschapsbanden van verzoekers geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissingen, gelet op de rechtsgrond waarop deze beslissingen zijn gesteund; dat dit onderdeel van het vierde middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden;

Overwegende dat wat ten slotte de schending van het fair play-beginsel betreft, de Raad van State geen wetsbepaling bekend is die de regularisatie voorschrijft wanneer beslissingen niet worden genomen binnen een bepaalde termijn;

Overwegende dat het vierde en het vijfde middel samengenomen ongegrond zijn;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen middel hebben aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.